

SAMENVATTING

Rob Bregman

Ben Wijffelaars opent het juni-nummer met de constatering dat hij door de coronacrisis nu meer plezier beleeft aan het zoeken op Facebook naar cactus-gerelateerde berichten. Dat deed hem weer denken aan de vraag- en antwoordrubrieken in 'Libelle' en 'Margriet'.

Theo Heijnsdijk behandelt in zijn serie over de 'Verkade'-boeken uit de jaren '30 het 'eitjes-wasblad', *Pachyphytum oviferum*. Deze bladsucculent met zijn karakteristieke wit-berijpte, eivormige blaadjes werd voor het eerst beschreven in 1919 door de Duitser J.A. Purpus. Het geslacht *Pachyphytum* behoort tot de vetplantenfamilie (Crassulaceae) en is te herkennen aan 2 schubvormige uitgroeiingen aan de binnenzijde van de kroonblaadjes. Er zijn nu 15 verschillende soorten bekend. Vele hybriden zijn inmiddels in de handel, zelfs met andere geslachten zoals *Echeveria*. Dergelijke kruisingen worden 'pachyveria's' genoemd. Deze soort is slechts bekend van één vindplaats, de Barranco Bagre in Mexico, maar deze is zeer moeilijk bereikbaar. Vooral daardoor wordt zijn voortbestaan tot dusver niet bedreigd. Bertus Spee vervolgt zijn rubriek 'Voor het voetlicht' met de bespreking van *Copiapoa haseltoniana*, *Dorstenia foetida* en *Lobivia maximiliana*. Nadruk wordt gelegd op de verzorging van deze planten.

In 2015 publiceerde Peter Lechner in dit tijdschrift *ssp. rebutioides* als nieuwe ondersoort van *Sulcorebutia crispata*. Hij vergat daarbij een holotype aan te wijzen zodat deze beschrijving ongeldig was. Deze ommissie wordt nu hersteld.

Peter Knippels doet verslag van de beleving van zijn plantenhobby vorig jaar zomer. Aan bod komen achtereenvolgens de verzorging van succulenten tijdens langdurige afwezigheid, de bloei van enkele Zuid-Afrikaanse caudexplanten, de hittegolf van juli en de flora in enkele Britse nationale parken.

Henk Ruinaard schrijft over luchtvochtigheid in de kas. In ons klimaat is de hoge luchtvochtigheid in de winter volgens velen een

groot nadeel maar Henk heeft daarvan bij zijn planten nooit enige schade gemerkt. Voor wie de luchtvochtigheid in de gaten wil houden zijn er digitale vochtmeters te koop.

Ludwig Bercht vervolgt zijn lijst van LB-veldnummers van de *Weingartia*-populaties die hij vond tijdens zijn studiereis naar Bolivia in 2005.

Paul Klaassen behandelt de invloed van zeemist op de flora van kustgebieden. Planten kunnen tot druppels gecondenseerde waterdamp via hun epidermis of doorns opnemen. Zeemist ontstaat alleen bij de combinatie van een warm woestijnachtig klimaat en een koude golfstroom langs de kust, een situatie die zich o.a. voordoet in Baja California en Noord-Chili.

Louis Van de Meutter schrijft over *Stapelia divaricata*, een vertegenwoordiger van de aasbloemen, afkomstig uit de West-Kaap in Zuid-Afrika. Deze soort is al sinds eind 18^e eeuw in cultuur. De tamelijk kleine (4-5 cm in doorsnee) bloemen zijn reukloos, een opmerkelijk kenmerk bij aasbloemen die normaal naar rottend vlees ruiken.

Peter Knippels beschrijft de oprichting en ondergang van het 'Succulentarium', een in 1961 gestarte collectie succulente planten, die door Succulenta-leden was opgebouwd. Deze werd ondergebracht in een kas van het I.V.T. in Wageningen.

Belangrijkste doelen waren wetenschappelijk onderzoek, winning en distributie van zaden en het overnemen (en dus in stand houden) van grote particuliere verzamelingen. Binnen een jaar bestond de collectie uit meer dan 2000 planten, in 1974 uit meer dan 7000 planten. In 1982 verhuisde collectie naar attractiepark 'Flevohof' in Biddinghuizen. 10 jaar later ging de Flevohof failliet en kwam er een triest einde aan een fraaie plantencollectie.

Herman Weezepoel toont en beschrijft een bloeiende 'Koningin van de nacht' (*Selenicereus grandiflorus*). Volgens de schrijver is zijn plant een hybride aangezien soortechte exemplaren zeldzaam zijn. De spectaculaire bloemen openen 's avonds maar verwelken al naar 3 uur.

Zoals gebruikelijk geeft Wolter ten Hoeve weer een overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

Eveneens gebruikelijk is de bijdrage Tom Twijnstra op de achterpagina. Hij schrijft over een bol 'Spaans mos' (*Tillandsia usneoides*), een bromelia-soort die felle zon en hitte slecht blijkt te verdragen.

R.Bregman@contact.uva.nl